

ת"פ 56517/08/21 - מדינת ישראל נגד א.ג.א 17 מדיה וורלד בע"מ, עופר חכם

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 56517-08-21

22 יוני 2022

לפני:

כב' השופט אורן שגב

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד יצחק ששון ואח'

-

הנאשמים:

1. א.ג.א 17 מדיה וורלד בע"מ
עופר חכם
ע"י ב"כ: עו"ד רונן הרפז, נעם טל ואח'

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום, המייחס להם עבירות לכאורה על החוק להגברת האכיפה של דיני העבודה, תשע"ב-2011 (עבירה אחת) והפרת חובת פיקוח (עבירה אחת), והכל כמפורט בפרק הנוראות החיקוק בכתב האישום.

2. בפני הנאשמים טענות של הגנה מן הצדק כדלקמן:

(א) דרישת החוקר שנשלחה אל הנאשמים ב- 12/20 עומדת בניגוד להוראות הדין ופגעה בזכויותיהם, וביתר פירוט: לא קיימת חובה חוקית רלוונטית לנהל את הרישומים או המסמכים שנתבקשו מהנאשמים ולא ניתנה כל הזהרה, לפיה המסמכים המבוקשים עלולים לשמש כנגד הנאשמים, כפי שאכן קרה;

(ב) הנאשמים הם שומרי חוק והניחו כי אין להם ממה לחשוש ואין הם חייבים למסור ראייה שיש בה משום הודייה בעובדה שהיא יסוד מיסודותיה של עבירה שהם מואשמים בה. תחת זאת, החוקר איים עליהם כי יהיו צפויים לעונשים הקבועים בחוק אם לא ימציאו את המסמכים שנתבקשו;

(ג) אי מניעת עבירה על ידי הרשות מחייבת את ביטול כתב האישום - כבר בחודש 12/20 היה ידוע לרשויות החקירה לכאורה עבירה בעצם העסקתו של העובד ללא רישיון (טענה המוכחשת כשלעצמה

עמוד 1

ע"י הנאשמים). חרף האמור, הרשויות לא מצאו לנכון להודיע על כך לנאשמים בזמן אמת על מנת למנוע מהם לבצע עבירה;

(ד) בכתב האישום נפלו פגמים מהותיים המחייבים את ביטולו, שכן אין חולק כי מי שניקה במשרדי הנאשמת היו עובדיה, בעוד שהוראות הדין עליהן מבוסס כתב האישום מתייחסות למצב שבו מדובר במי שהעניק שירות באמצעות עובדים, וזה אינו המקרה כאן. לשון אחר, יש להעמיד את הדברים על דיוקם מבחינה עובדתית, שכן האנמור בכתב האישום אינו משקף את המציאות העובדתית כפי שהתרחשה בפועל;

(ה) המאשימה נוקטת במדיניות של אכיפה בררנית, שכן לא ננקטו הליכים כנגד מר עובדיה, חרף העבירות שביצע לכאורה וחרף העובדה שמחומר החקירה עולה כי הוא סיפק שירות ל- 25 חברות שונות, שלא ברור אם הוגש כנגדן וכנגד מנהליהן כתב אישום. מדובר בהפליה משמעותית שצריכה להוביל לביטול כתב האישום.

3. המאשימה טענה, בתמצית כי:

(א) אופי טענות הנאשמים וטיבן צריך להתברר מסגרת שמיעת הראיות, ולא כטענה מקדמית, וזאת משום שלעת הזו אין בפני היושב בדין חומר הראיות הנחוץ כדי להכריע בטענות העובדתיות. העובדה שהנאשמים, באופן פסול, צירפו לבקשתם חלקים מחומר החקירה, מחזק טענה זו;

(ב) באשר לטענה של אכיפה בררנית, רשויות האכיפה פתחה בתיקי חקירה נגד מספר רב של מזמינות שירות, ולאחר בחינת הראיות ע"י המחלקה המשפטית, הוחלט על הגשת כתבי אישום כנגד 13 מזמינות שירות. בנוסף, הוגש כתב אישום כנגד הגב' איילה ארמה ששימשה כקבלן ושעל שמה רשום העוסק המורשה. ביחס לטענת זיוף הרישיון על ידי הקבלן, כפי שיוכח בראיות, לא הוצג רישיון מזויף לנאשמים והם אף לא טענו זאת במהלך חקירתם;

(ג) באשר לפגמים בכתב האישום, העוסק המורשה המכונה "איילה שירותי ניקיון ואחזקה" רשום על שמה של גב' איילה ארמה ועל מספר תעודת הזהות שלה. אם יוכח שמר עובדיה סייע לרעייתו בניהול העסק, הרח שהלכה למעשה העסק נמצא בבעלותה ומכאן שפעולותיו נעשו כ"עובד" שכיר בעסק, במקביל לעובדים אחרים שהיא העסיקה. במקרה זה, כל רכיבי העבירה מתקיימים שכן ההגדרה של "קבלן שירות" היא "מי שעיסוקו במתן שירות באחד מתחומי העבודה המפורטים בתוספת השנייה, באמצעות עובדיו, אצל זולתו";

(ד) אין לקבל את הטענה כי קיים כשל לוגי בכתב האישום בשל העובדה שמי שנחשב כעובד בכתב האישום, נחקר תחת אזהרה;

(ה) ביחס לטענה בדבר היעדר יסוד נפשי, ברי, כי מדובר בטענה שאינה יכולה להתברר בשלב מקדמי זה ויש להכריע בכך לאחר שמיעת ראיות;

(ו) ביחס לדרישה להמצאת מסמכים, טענת הנאשמים חותרת תחת הוראותיו הברורות של חוק ארגון הפיקוח על העבודה, תשי"ד-1954 (להלן - **החוק**) ומרוקנת אותו מתוכן, שכן תכליתו היא להסדיר את

שירותי הפיקוח על העבודה ולאפשר לגורמי האכיפה לפקח באופן שוטף ויעיל על קיומן של הוראות החוק הרלוונטיות שביצוען בידי השר, ובכלל זה להבטיח שהעסקת עובדים תתבצע תוך שמירה על זכויותיהם השונות ועל בריאותם. בדיוק לשם כך, נועד סעיף 3 לחוק הקובע כי "בנוסף לכל סמכות הנתונה למפקח העבודה בכל חיקוק, נתונות לו לשם מילוי תפקידו סמכויות אלה: ... (5) לבדוק כל פנקס, תעודה, דין וחשבון או מסמך אחר, שניהולם, קיומם או הגשתם, היא חובה על פי חיקוק שביצעו בידי שר העבודה, ולהעתיק מהם". המסמכים שהנאשמים נדרשו למסור כגון: רשימת העתקי חשבוניות, אסמכתאות לתשלום וכיוצא בזה, הם מסמכים שיש להחזיק על פי דין, ושהחובה להחזיקם באה בדיוק לצורך לצורך הפיקוח. לחיזוק טענתה, המאשימה הפנתה לע"פ 725/97 **הרמן קלקודה נ' הרשות לפיתוח חקלאי**.

אשר להכרעתי

4. לאחר שנתתי את דעתית לטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידחות, ולהלן טעמי.
5. חלק הארי מטענותיהם של הנאשמים דורש בירור עובדתי וברי כי לעת הזו, אין בידי בית הדין חומר הראיות על מנת להכריע בסוגיות עובדתיות. כך או כך, אין מדובר בטענות מקדמיות באופיין, כי אם בטענות היורדות לשורשו של חומר החקירה מחד ולאופן התנהלות המאשימה ונציגיה אל מול הנאשמים מאידך גיסא.
6. באשר לטענות על אודות היסוד הנפשי, ברי כי גם טענות אלה, מן הראוי שתתבררנה בשלב הראיות ולא כעת, והדברים ברורים מאליהם.
7. ביחס לטענה בדבר הצגת מסמכים, דעתי כדעת המאשימה במובן זה, שמקור הסמכות הנורמטיבית ממנו יונקת המאשימה את סמכותה לדרוש מסמכים שונים נובעת מהוראות החוק, כפי שטענה המאשימה. ככל שבפי הנאשמים טענות כי נתבקשו להמציא מסמכים ספציפיים שאין לגביהם חובת רישום בדיון, עליהם להעלות זאת במסגרת הליך הראיות, ולא כטענה מקדמית.
8. באשר לטענה לאכיפה בררנית, אסתפק בהפניית הנאשמים להלכת דואב [עפ"א (ארצי) 16396-12-13 **מדינת ישראל נ' אלירן דואב** (09.09.15)], שקבעה, כי השלב להעלות טענה זו הוא בשלב הראיות ולא בשלב מקדמי זה. בהתאם, ככל שהנאשמים יצליחו להניח תשתית ראייתית ולו לכאורה, כי המאשימה נהגה כלפיהם באופן שהפלה אותם לרעה ביחס לנאשים אחרים, יהיו הם רשאים לשוב ולהעלות את טענתם.
9. ביחס לטענתם כי נפלו פגמים בכתב האישום, סבורני כי הצדק עם המאשימה, מטעמיה, כפי שפורטו בסעיפים 11 עד 14 לתגובתה ואיני מוצא מקום להוסיף על הנאמר שם.
10. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה, ולאור המועד בו הוגש כתב האישום, ובהתאם למדיניות בית הדין, אני מורה לסניגור להגיש עד ליום 30.06.22 את תשובתם **המפורטת** בכתב של הנאשמים לעובדות כתב האישום.
11. בחלוף המועד ובהיעדר תשובה כאמור, אורה על העברת התיק לשמיעת ראיות, ללא מתן התראה נוספת, ותשומת לב הנאשמים מופנית להוראות סעיף 152(ב) לחסד"פ.

12. לעיוני - 01.07.22.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ב, (22 יוני 2022), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.